

at man er villig til at lade sig endnu yderligere offre for en saadan Politik, for at den høitærede Minister kan faae Bind i Reaktionen's Seil. Det vil jo rimeligvis ogsaa ske; hvis Politiken skal fortsættes, saa der bringes yderligere Offre fra denne Side; men det forekommer mig dog, at nogen særlig Glæde over denne Politik kunne Ministeriets nærmeste Venner ikke føle, og de føle det heller ikke. Hvis nogen af den høitærede Ministers Venner i dette Thing vilde foranstalte en Tillidsadresse indbragt til den høitærede Minister med Forventning om, at han maa blive paa sin Plads og „ride Stormen af“, som det nok hedder i en vis Del af vor Presse, gad jeg vide, hvormange Stemmer en saadan Adresse vilde faae. De 6—7—8, der ere døde, stemme ikke, og de øvrige Venner, Regjeringen har i dette Thing, ville vist meget betænke sig, og gif vi udenfor Salen, gad jeg nok vide, hvormange Københavnerne — de kunne være tosede nok i Politiken (Afbrudelse), ja, de forstaa sig meget bedre paa Livlaffærer end paa Politik — der under de nuværende Forhold vilde anbefale den høitærede Conseils-præsident at forblive i sin ansvarlige Styrelse af Landet. Her er jo ikke Spørgsmaal om, hvor ventlig man personlig kan være stemt, thi alt Personligt ligger jo her aldeles udenfor. Jeg maatte, naar jeg overhovedet skulde tale her, sige det Samme, om saa den høitærede Conseilspræsident var min bedste Ven i Danmark. Altsaa om Københavnerne end ere nok saa fornøiede med den høitærede Conseilspræsidents Person og eff- værdige Egenstaber overhovedet, tror jeg alligevel ikke, at det vil være tilstrækkeligt for dem. Det var nu Hensynet til Partiet. Saa har jeg endnu et Spørgsmaal tilbage, som jeg tror, at jeg ogsaa maa komme ind paa. Hvorledes tror den høitærede Minister, at han stiller vort Land i Udlandets Øine ved den Politik, han fører? Jeg kan ikke antage, at der gives nogen saa uciviliseret Stat i Verden, der vil finde, at de konstitutionelle Tilstande, som den høitærede Conseilspræsident har skabt og ønsker ved sin Nærværelse og Forsættelse af Regjeringen at opretholde, ere forsvarelige; men det er ikke en ligegyldig Sag, hvordan vore Forhold i denne — altsaa i en Hovedhenseende — blive betragtede i Udlandets Øine. Det bedste Raaben for vor Selvstændighed, et lille Lands Selvstændighed, er efter min Formening det, at det fører i alle Maader et Liv, som uvidendigt fra agtes og skattes, og som altsaa i sine forskjellige Forgøinger, i de forskjellige Udtryk, giver Vidnesbyrd om, at dette agtværdige lille Folk bør leve og fortjener at leve. Jeg siger, man kunde skabe en Hær af Officerer i Snefes- tusindvis, og dog kunde man efter min Formening ikke styrke vort Land i samme Grad derved, som man vil svække det ved at føre et Regimente, der er saa stilt mod al parlamentarisk Forstand i et hvilket som helst civiliseret Land — de uciviliserede

have vist ingen Konstitution. Derfor spørger jeg: Hvilke Interesser og hvilke Institutioner kunne glæde sig ved, at Ministeren fortsætter sin Konflikt-politik? Og i hvilken Henseende mener Ministeren at tjene Landet ved at fortsætte paa denne Maade efter at have udæstet Landets Befolkning gjentagne Gange, jaaledes som stet er? Jeg tager blandt de enkelte Spørgsmaal og spørger f. Ex. hvad Gavn den høitærede Conseils-præsident tror, at han har gjort Universitetet ved at reise det Spørgsmaal paa den Maade, han har gjort? Tror den meget ærede Conseils-præsident, at Folkethinget, der altid har været velvilligt mod Universitetet, skulde blive velvilligere ved at blive behandlet paa den Maade, som det er blevet, med Hensyn til dette Spørgsmaal? Jeg kan ikke tro, og det forekommer mig i højeste Grad usandsynligt, at det kan være stemmende med Folkethingets Værdighed at lade det være Frukten ligeoverfor denne Regjering og dens Politik. — Embedsmændene! Den høitærede Conseilspræsident vil jo særlig være Embedsmændenes Ridder. Hvad har den høitærede Minister udrettet for Embedsmændene? For $\frac{5}{4}$ Aar kunde den høitærede Minister have faaet mellem 3 og 400,000 Kr. til henimod 5000 Embeds- og Bestillingsmænd til Tillæg, som de kunde have haft haardt Brug for, navnlig under den sidste strenge Vinter. Vi manede dengang — jeg var en af dem — Ministeren til dog at tage, hvad der var ham muligt dengang med de politiske Kræfter og den politiske Indflydelse, han havde, at faae, selv om han skulde stikke et lille Ord ind ved Modtagelsen om, at han betragtede det som en a conto Betaling. Ministeren vilde ikke, han vilde have Mere, ellers Intet. Nu staa den høitærede Minister der med Intet. Den høitærede Minister satte det saa ind paa Finantsloven. Nu siger jeg: Hvorfor valgte den høitærede Minister en anden Form, ikke som ifjor en særlig Lov, men Finantsloven; den meget ærede Minister mente, at han lettest skulde tvinge det igennem paa Finantsloven, lettere end han ellers isølge sin politiske Indflydelse kunde gjøre det ved særlig Lov. Hvad har Ministeren faaet? Ikke en Ore! Han har ikke villet modtage Tilbudet, det, han kunde faae, fordi han vilde have noget Andet, og det kunde han ikke faae; altsaa, han har Intet faaet. Er der mon en eneste Embedsmand i Danmark, der har nogen særlig Tak at yde Conseilspræsidenten; ja, det kunde jo tænkes, at der var Embedsmænd med Lønninger mellem 2,500 og 4,400 Kr., der vare saa misundelige over, at de mindre Lønnebe kunde faae noget, at de, naar Salt skulde være, sagde, at de andre skulde ikke have Noget, fordi de selv ikke kunde faae Noget, der er jo imidlertid ingen af os der tror, at der er saadanne misundelige Embedsmand, skjøndt man i fem Tjerdingaar eller halvandet Aar har set paa dette,